

Kronede dage

Hofdamen havde aftalt at mødes med min mor og far i København.

De ville på restaurant og ha' lidt god mad!

Jeg sendte hende ét af mine blikke! Og så blev aftalen, at jeg skulle med.

Jeg kan godt li' at rejse. Der er altid nogle søde mennesker, der gider nusse mig, og jeg har lært hofdamen, at jeg vil ha' min egen siddeplads.

Da vi ankom til Hovedbanen, kom hofdamentens søn og hentede os. Han kørte os hen til dét sted, vi skulle spise. Så sad de og snakkede mens jeg slappede af nede på gulvet.

Der kom mange mennesker ind og ud af døren, men ingen interessante!

Pludselig hørte jeg stemmer, jeg kunne genkende.

Så kan det nok være, at jeg vågnede op.

Først kaldte jeg forsigtigt, men så hævede jeg stemmen, og så kom min mor og far hen til os.

De kunne også kende min stemme, og det blev et dejligt gensyn.

Det var bare så hyggeligt at se dem igen – uden forstyrrende elementer.

Det bedste ved at mødes med andre mennesker er, at de altid giver hapses eller tyggepinde.

Og mor og far havde også hapses til mig.

Hofdamen tænker jo ikke særligt langt, men dét gør jeg, så jeg havde husket lidt gaver til Otto og Megan. Jeg havde snuppet nogle lever-lokkehapses på hofdamentens lager og pakket dem ind i to pakker. Det var svært ikke at spise dem, mens jeg pakkede dem ind, men det gik!

Mens de så snakkede og spiste, fik

jeg en cigar (tyggepinde) eller to ... jeg husker ikke dét med antal, og da de var færdige med at spise, kom tjeneren.

Han mente, jeg fortjente en medalje for god opførsel, og dét kan jeg selvfølgelig kun give ham ret i!

Men de HAR IKKE medaljer sådan et sted. I stedet kom han med en super lækker stump pølse ... Dét vil jeg da også meget hellere ha' end en medalje. Den kan jeg jo ikke smage og tygge på.

Nu hvor jeg så havde fået ros mente jeg, at det var på tide, at jeg også kom op i øjenhøjde, så jeg hoppede op ved siden af hofdamen. Det var dejligt at kunne holde øje med det hele, men maden var væk. ØW.

Mens jeg hvilede lidt på gulvet, snakkede de videre, og endelig fandt de på, at vi skulle ud.

Mor og hofdamen gik og snakkede, og far og jeg fjantede på gaden.

Det var altså sjovt at fjante med ham igen. Jeg kan godt huske, det var sjovt at rende rundt med ham, da jeg boede hos dem. Jeg havde ham i kort snor – jeg havde dagen før sendt hofdamen i byen for at købe en ny snor til mig. Den ville jeg ha' på til dét fine sorte halsbånd, jeg fik i sommer.

Jeg fik det af mor og far – sort ruskind med mit navn på i "GULD"-bogstaver.

Jeg kan godt li' at være fin, når jeg skal i byen!

Vi fulgtes ad ind til hovedbanen, hvor vi så sendte dem af sted med toget.

Hofdamen og jeg tog så en lille runde i Københavns centrum, inden vi gik ned til vores tog hjem til Odense.

Jeg var godt træt, og i toget var der en venlig gut, som havde den dejligste varme bløde dunjakke.

Dén lagde jeg mig på, og så sov jeg hele vejen hjem.

Det var en rigtig dejlig dag!

* * *

Jeg har fundet ud af, at hofdamen er til at få op af starthullerne, men der skal grove ting til.

I december på en aftenluftetur, kom min ærkefjende farende.

Jeg har altid vidst, at den ikke kunne lide mig, så jeg har altid skældt ud - HØJT og TYDELIGT - så snart jeg fik færten af hende.

Hofdamen har ikke tillid til mine evner, så hun tog mig op og prøvede at undgå fjendens angreb.

Jeg skældte selvfølgelig hæder og ære fra, og hofdamen dansede rundt om sig selv, så jeg ikke kunne komme til at bide i fjenden.

Pludselig væltede hun, men hun holdt stadig fast i mig, så nu var der frit slag for fjenden - tag-selv-bord!!

Ihhh - jeg var godt tændt, men desværre kom fjendens ejer og tog fat i pelsen.

Så der blev ikke noget ud af dén fight. ØW

Jeg var godt gal i skralden - og jeg bliver rasende, hvis jeg har den mindste fært af hende (fjenden), når vi kommer ud.

Jeg kan både lugte og se hende på lang afstand.

Nå, men jeg måtte så udtænke en ny plan. Det er jo lidt kedeligt her om vinteren, når jeg ikke kan komme i haven ...

Tænke tænke tænke ...

Det hjalp ikke, men hjælpen kom af sig selv. Jeg lå og tyggede på en lækker tyggeting ... et stort "bolche".

Jeg fik det galt i halsen, og hofdamen var straks på pletten - løftede mig i bagbenene og dunkede mig på ryggen.

Hun var åbenbart ikke tilfreds, så hun hev fat i mig og ned i bilen ... hu hej afsted ... vi skulle besøge min gode ven - dyrlægen.

Hos dyrlægen blev jeg temmelig søvnig, så jeg lagde ikke mærke til, at hofdamen gik.

Da jeg havde hvilet mig, var hun der pludselig igen, og i al min søvnighed lykkedes det mig at logre lidt med halespidsen.

De næste 2 døgn holdt jeg hende vågen ... jeg hostede og havde svært ved at få vejret.

Efter et par dage havde jeg det helt fint igen ... men hofdamen var endnu mere inaktiv end nogen sinde.

Hun sov og sov og sov!

Men maden, kære venner.

MADEN!!! Jeg fik lækker gourmet-mad af de fiiiineste råvarer. Det smagte himmelsk.

Jeg må se at finde ud af, hvordan jeg bliver søvnig igen, så jeg kan få lidt mere himmelsk mad!

Emmy